

DEBRECENI ÍTÉLŐTÁBLA

Pf.II.20.161/2026/7. szám

A Debreceni Ítéltábla a dr. Dobos Emőke ügyvéd (cím) által képviselt 'felperes neve' (cím) felperesnek – a dr. Pencz Kamilló ügyvéd (cím) által képviselt 'I.r. alperes neve' (cím) I. rendű és a dr. Törő Blanka ügyvéd (cím) által képviselt 'II.r. alperes neve' (cím) II. rendű alperesekkel szemben végrehajtói jogkörben okozott kár megtérítése iránt folyamatban lévő perben a Nyíregyházi Törvényszék 8.P.20.585/2024/40. számú ítélete ellen a felperes által 42. sorszám alatt benyújtott fellebbezés folytán meghozta a következő

ítéletet:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 (tizenöt) nap alatt fizessen meg az I. rendű alperesnek 1 055 000 (egymillió-ötvenötezer) forint, a II. rendű alperesnek 405 000 (négy százötezer) forint másodfokú perköltséget.

Ez ellen az ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

Indokolás

[1] 'végrehajtó neve' végrehajtói irodája előtt 209.V.0466/2016. számon volt folyamatban a perben nem álló adóssal szemben végrehajtási eljárás (a továbbiakban: jelen végrehajtás), amelynek során a 2017. évben kétszer sikertelenül kísérelték meg a Ny. belterület 'helyrajzi szám' helyrajzi szám alatt nyilvántartott, kivett lakóház udvar és üzlet megjelölésű ingatlan (a továbbiakban: perbeli ingatlan) árverési értékesítését. Ezt követően a végrehajtó 2018. február 9. napján 209.V.0466/2016/87. szám alatt folyamatos ingatlanárverési hirdetményt bocsátott ki az ingatlanra 16 000 000 forint becsértéken és intézkedett a bírósági végrehajtásról szóló 1994. évi LIII. törvény (a továbbiakban: Vht.) 159. § (1) bekezdése alapján annak az elektronikus árverési hirdetmények nyilvántartásában való közzétételéről.

[2] A perbeli ingatlanra a Nyírbátori Járásbíróság Bny.47/2015/2. számú és a Nyíregyházi Törvényszék 1.Bnyf.217/2015/2. számú végzésével zár alá vételt rendelt el, amelyet az ingatlan-nyilvántartásba a 2015. június 10. napján kelt 31.434/2016/2015. számú határozattal bejegyeztek. A Vht. 2018. július 1. napjától hatályba lépett rendelkezései szerint a bűnügyi zárlat tényével terhelt ingatlan értékesítéséről kizárólag abban az esetben lehetett intézkedni, ha a végrehajtási során a bűnügyi zárlat ténye jogosultjainak követelése és a végrehajtási költségek várhatóan megtérülnek. A jogszabályváltozásra tekintettel a végrehajtó intézkedést nem tett; a perbeli ingatlanra elrendelt folyamatos árverezés iránti hirdetmény továbbra is szerepelt az árverési hirdetmények elektronikus nyilvántartásában.

[3] Az I. rendű alperes 2019. február 15. napjától 2021. július 7. napjáig helyettes bírósági végrehajtóként járt el a 'végrehajtó neve' végrehajtóhoz tartozó végrehajtási ügyekben; a jelen végrehajtási ügy iratait úgy vette át, hogy a perbeli ingatlanra az ingatlan-nyilvántartásban a bűnügyi zárlat ténye továbbra is szerepelt és a hirdetményi nyilvántartás tartalmazta a folyamatos árverési hirdetményt.

[4] A felperes a folyamatos ingatlanárverési hirdetményben megjelölt 16 000 000 forint becsértékre alapozottan vételi ajánlatot terjesztett elő, a 10%-os előleget megfizette. 2019. március 13. napján 10 óra 10 perckor érkezett e-mailben értesítést kapott arról, hogy 2019. március 8. napján 16 órakor végződött elektronikus árverésen a perbeli ingatlant a

felajánlott legmagasabb vételáron (8 000 000 forint) megvásárolta. Az ugyanezen a napon 13 óra 19 perckor küldött e-mailben az I. rendű alperes ugyanakkor tájékoztatta, hogy a lezárt ügyben kitűzött árverésen a licitnapló szerint ugyan egyedüli licittevőként a felperes tett érvényes vételi ajánlatot; azonban mivel az árverés ideje alatt végrehajtóváltás zajlott, technikai okokból nem állt módjában más licitáló időben kiküldött aktiválási kérelmének eleget tenni, ezért az árverés lefolytatása nem volt szabályszerű, az árverést sikertelennek tekinti. Tájékoztatta arról is, hogy újabb árverés kitűzéséről intézkedik a korábbival azonos feltételek mellett; az árverési előlegének visszautalásáról intézkedett. Az I. rendű alperes 100. sorsszám alatt ezen tartalommal jegyzőkönyvet készített, amelyet a felperes végrehajtási kifogása alapján eljáró Nyírbátori Járásbíróság 1605-1.Vh.160/2019/6. számú végzéssel megsemmisített és felhívta a végrehajtót, hogy jelölje meg azon időpontot, amikor a felperes az árverési vételárat kifizetheti és az árverési jegyzőkönyvet aláírhatja.

[5] A folytatódó eljárásban az I. rendű alperes megkeresésére a Nyíregyházi Törvényszék tájékoztatta a végrehajtót, hogy a 1.Bnyf.217/2015/2. számú végzésében a zár alá vételt 33 570 398 forint erejéig tekintette elrendeltnek; 1.Bf.241/2019/11. számú ítéletével a zár alá vételt fenntartotta. Az I. rendű alperes a 123. sorsszám alatti jegyzőkönyvben 2020. január 7. napján megállapította, hogy a folyamatos árverési hirdetmény közzétételének ideje alatt bekövetkezett jogszabályváltozás folytán 2018. július 1. napjától kezdődően az ingatlan bűnügyi zárlat tényével terhelt értékesítése csak a zárlat törlését követően történhet meg, az újabb árverés kitűzéséről a zárlat törlését követően intézkedik. A jegyzőkönyvvel szemben a felperes által előterjesztett végrehajtási kifogást a Nyírbátori Járásbíróság 1605-1.Vh.160/2019/13. számú végzésében elutasította és az I. rendű alperes 123. sorsszámú jegyzőkönyvét hatályában fenntartotta.

[6] A Magyar Bírósági Végrehajtói Kar a Tny/228-3/2023. számú döntésével a Nyírbátor 0xxx Járásbíróság melletti szolgálati helyre 'végrehajtó2 neve' mellé kinevezett önálló bírósági végrehajtó állandó helyetteseként a II. rendű alperest rendelte ki 2023. február 8. napjától.

[7] A perbeli ingatlanról a zár alá vétel tényét 2022. május 12. napján a 306321/2/2022. számú határozattal törölték, az ingatlanügyi hatóság az ingatlanra 302708/4/2020.06.02. szám alatt végrehajtási jogot jegyzett be a 'alapítvány neve' javára. A végrehajtást kérő által a becsérték megállapításával szemben előterjesztett végrehajtási kifogás alapján a Nyírbátori Járásbíróság 1605-12.Vh.427/2017/23. és 1605-12.Vh.160/2019/34. együttes szám alatt hozott végzésével a perbeli ingatlan becsértékét bekölthetően 29 200 000 forintban, lakottan 17 520 000 forintban határozta meg. A II. rendű alperes 209.V.0466/2016/215. szám alatt kiállított ingatlanárverési hirdetményben a perbeli ingatlant ezen kikiáltási áron rendelte el árverezni; az árverési hirdetmény ellen a felperes végrehajtási kifogást nem terjesztett elő. A felperes az ingatlanárverésen részt vett és azon a legmagasabb vételárat ajánlotta; a 226. sorszámon kiállított árverési jegyzőkönyv szerint – amely ellen a felperes szintén nem élt végrehajtási kifogással – az ingatlant ezen a vételáron megvásárolta; tulajdonjogát az ingatlanügyi hatóság árverési vétel jogcímén a 2023. október 13. napján kelt 312739/3/2023. szám alatti határozatával bejegyezte az ingatlan-nyilvántartásba.

[8] A felperes birtokba lépését követően az ingatlanon lévő felülepítményeket elbontották, arra a 'ügyvezető neve' ügyvezető által vezetett 'gazdasági társaság neve' mint kivitelező építési engedély iránti kérelmet terjesztett elő egy 4+10 lakásos társasház építésére, melynek a ... Vármegyei Kormányhivatal Építésügyi és Ökovevédelmi Főosztálya SZ-10/ÉTDR-06/...-1/2026. számú határozatával helyt adott.

[9] A felperes keresetében kérte az alpereseket egyetemlegesen kötelezni 8 000 000 forint végrehajtói jogkörben okozott kár és 8 400 000 forint elmaradt haszon,

valamint ezek után 2023. október 10. napjától járó késedelmi kamat megfizetésére. Érvelése szerint az árverést az I. rendű alperes kezdte meg, de a II. rendű alperes fejezte be. A 2019. évben 8 000 000 forint árverési vételárért jóhiszeműen lett árverési vevő, majd miután az árverés eredményét a végrehajtó megsemmisítette, a folytatódó végrehajtás – az I. rendű alperes korábbi tájékoztatásától eltérően – nem a korábbival azonos feltételek mellett folyt; az ingatlant csak magasabb áron tudta megszerezni. Az I. rendű alperes károkozó magatartásaként hivatkozott arra, hogy habár elvárható volt a hatályos jogszabályok ismerete, éveken keresztül nem vette figyelembe a Vht. módosítását. 2019. év márciusában árverési vevőként 8 000 000 forintért megszerezte az ingatlan tulajdonjogát, majd ezt „elvesztette” a 2019. évben, ez az összeg a kára, a vagyonában beállt értékcsökkenés. Hangsúlyozta: az eredeti 8 000 000 forintos árverési vételáron való tulajdonszerzés esélyét elveszítette. Az ingatlant havi 50 000 forint bérleti díjért kívánta bérbe adni, 2019. júliustól 2023. augusztusig 2 500 000 forint elmaradt haszna keletkezett. 2023. júniusában 29 200 000 forint volt az ingatlan becsértéke, az értéknövekedés a felperes káraként mint elmaradt vagyoni előny jelentkezett, amely alapján további 5 900 000 forint igénye keletkezett.

[10] Az I. rendű alperes érdemi ellenkérelmében a kereset elutasítását és felperes perköltségben való marasztalását kérte. Álláspontja szerint a felperesnek mulasztás miatt önálló végrehajtási kifogást kellett volna előterjesztenie vele szemben, amelynek hiánya kizárja a felperesi kereset teljesítését. Állította, hogy nem tanúsított kártérítési felelősséget megalapozó jogellenes magatartást: nem róható terhére az a magatartás, amely éppen a Vht. rendelkezéseit tartja meg. Hivatkozott arra is, hogy a felperes nem károsult, vagyona nem csökkent, és nem keletkezett elmaradt haszna.

[11] A II. rendű alperes szintén a kereset elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását kérte azzal, hogy a keresetet mind jogalapjában, mindösszezszerűségében vitatta. A felperes a végrehajtói intézkedés és/vagy mulasztás kapcsán az általa folytatott eljárásban nem élt jogorvoslattal: az ingatlan kikiáltási árát, az árverési vételárat nem támadta meg, tulajdonszerzésével és annak feltételeivel szemben jogorvoslattal nem élt, egy alkalommal sem hivatkozott a „2019. március 13. napján jóhiszemű árverési vevőként” történő tulajdonszerzésére; a tulajdonszerzés ekkor nem is következett be. A felperes továbbá a kárt okozó jogellenes magatartást sem jelölte meg az ő vonatkozásában. Hivatkozott arra, hogy nem állnak főt a perben az egyetemleges marasztalás feltételei.

[12] Az elsőfokú bíróság a fellebbezéssel támadott ítéletével a keresetet elutasította és a felperest kötelezte az I. rendű alperes javára 1 365 000 forint, a II. rendű alperes javára 1 130 000 forint perköltség megfizetésére.

[13] Megállapította, hogy 'végrehajtó neve' Végrehajtói Irodája mulasztott, amikor nem vizsgálta, hogy az általa feltöltött folyamatos elektronikus árverés vonatkozásában 2018. július 1. napját követően is fennállnak-e az árverés feltételei. A végrehajtóváltás során ezt az I. rendű alperes sem vizsgálta, azonban az árverési napló lezárását követő intézkedései; a felperes értesítése és az előleg visszautalása megfelelt a Vht. rendelkezéseinek és az ügyviteli szabályoknak. A felperes által az I. rendű alperes 100. sorszám alatti jegyzőkönyvvel szemben előterjesztett végrehajtási kifogás sikerének csak annyi a következménye, hogy az I. rendű alperes felhívta a felperest az árverési jegyzőkönyv aláírására és a vételár megfizetésére, azonban az utóbb megismert adat alapján ez nem eredményezhette, hogy az I. rendű alperes a jegyzőkönyv aláírása, a vételár átvétele és a felperes tulajdonszerzésének bejegyzése érdekében törvényesen eljárjon. Szintén az I. rendű alperes jogsértő magatartásaként állapította meg, hogy csak a végrehajtást fogantatosító bíróság végrehajtási kifogásnak helyt adó döntése után kereste meg a zár alá vételt elrendelő bíróságot adatszolgáltatás végett. Azonban a büntetőeljárásban született döntésekből következően a felperes nem szerezhetett tulajdont, mivel az árverésnek nem volt helye. Mindaddig, amíg a

zárlatot nem oldották fel, törvényesen a perbeli ingatlant nem lehetett értékesíteni, ezt követően pedig a II. rendű alperes a végrehajtási és ügyviteli szabályok szerint folytatta az eljárást. Erre tekintettel az I. rendű alperessel szemben a kártérítési felelősség konjunktív feltételei nem igazoltak; mivel a felperes tulajdonszerzése kizárt volt, az I. rendű alperes és a felperes által állított kár közötti okozati összefüggés nem áll fenn. Hangsúlyozta, hogy a felperes maga sem „biztatási kárra” hivatkozott. Kiemelte továbbá, hogy a perbeli ingatlan lakatlan, elhanyagolt állapotban volt, lakóingatlanként nem lehetett bérbeadás útján hasznosítani. Megállapította azt is a csatolt építési engedély alapján, hogy a felperes ténylegesen befektetési céllal, társasház építése érdekében kívánta megszerezni az ingatlant.

[14] Rámutatott, hogy a felperes a II. rendű alperes által lefolytatott eljárásban semmilyen rendes jogorvoslatra irányuló kérelmet nem nyújtott be: az ingatlan becsértékét, a legkisebb licit árát, az árverés eredményét nem vitatta; így a kártérítési felelősség előfeltétele nem áll fenn.

[15] A polgári perrendtartásról szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte a pervesztes felperest az alperesek perköltségének megfizetésére. Mindkét alperes a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet (a továbbiakban: Ükr.) 2. § (1) bekezdése alapján számított fel ügyvédi munkadíjat. Az Ükr. 2. § és 3. § b) pontja alapján mérlegelte az alperesek perköltségigényét; a szerkesztett okiratok és a megtartott tárgyalások száma, azok időigénye, a képviselők székhelye és a bíróság közötti távolság, valamint a csatolt tevékenységek kimutatás alapján az Ükr. 3. § (6) bekezdése alapján mérsékelte az ügyvédi munkadíjakat azzal, hogy az az óradíj összegét nem, csak a megjelölt időszükségletet érintette.

[16] A felperes fellebbezésében elsődlegesen kérte az elsőfokú ítélet megváltoztatásával az alperesek kereset szerinti marasztalását, míg másodlagosan kérte az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását. Perköltség iránti igényt érvényesített.

[17] Érvelése szerint az elsőfokú bíróság nem tulajdonított kellő jelentőséget annak, hogy az I. rendű alperes 2019. március 13-án arról értesítette, miszerint az ingatlant árverési vevőként megvásárolta, majd arról, hogy az árverést sikertelennek nyilvánította, ami közvetlenül érintette az érdekeit. Az elsőfokú ítélet nem hangsúlyozza és veszi figyelembe, hogy az árverés sikertelenségét megállapító 100. sorszám alatti jegyzőkönyvvél szembeni végrehajtási kifogása eredményre vezetett, nem ismerteti a végzés indokait sem; habár az közvetlenül érinti a végrehajtási eljárás jogszerűségét. Az elsőfokú bíróság ítélete továbbá nem tartalmazza 'tanú neve' tanúvallomását és a felperesi jogi képviselő azzal kapcsolatos észrevételeit, ami a bizonyítékok értékelésének teljes hiányát jelenti. A tanú vallomása ellentétben áll az I. rendű alperes előadásával, az általa előadottak az alperesi magatartás jogellenessége és felróhatósága körében jelentősek. A bizonyítékok mérlegelésének hiánya az ítélet hatályon kívül helyezéséhez vezethet. Az elsőfokú bíróság nem az általa előadott jogalapot vizsgálta: arra hivatkozott, hogy az I. rendű alperes elmulasztotta vizsgálni, miszerint a zár alá vétellel érintett ingatlanra jogszerű-e az árverés „kiírása”, de az árverést lefolytatta. Az I. rendű alperes továbbá írásban ígéretet tett arra, hogy az ingatlant azonos feltételekkel fogja meghirdetni. Az elsőfokú bíróság ezt, az I. rendű alperes magatartásának jogellenességét és felróhatóságát nem vizsgálta; az I. rendű alperes alappal nem hivatkozhat arra, hogy a hibát a korábbi végrehajtó követte el. Nem vizsgálta az elsőfokú bíróság a kártérítés valamennyi konjunktív feltételét egyenként: így elmaradt a magatartás jogellenességének, az ok-okozati összefüggésnek (erre pusztán csak megállapítás szerepel az indokolásban) a vizsgálata; az elsőfokú bíróság nem mérlegelte érdemben a felperes bizonyítékait; ami szintén az ítélet hatályon kívül helyezéséhez vezethet. A felperesi kárigény

elutasítása kellően nem indokolt. Az I. rendű alperes súlyos szakmai hibáját igazolja, hogy az árverést utóbb végrehajtási kifogás eredményeként megsemmisítették, az elsőfokú bíróság nem vizsgálta, hogy ez szerepet játszott-e a felperes által hivatkozott kár bekövetkezésében. Amennyiben a végrehajtási eljárást jogszerűen folytatják le, úgy a 2019. évben a korábbi árverési feltételek mellett tulajdont szerezhettek volna. Tévesen jutott arra a következtetésre az elsőfokú bíróság, hogy nincs okozati összefüggés a kára és az alperesek eljárása között. Téves az a megközelítés, hogy a felperes 2019-ben nem szerezhettek tulajdont, hiszen a kártérítési felelősség megállapításának ez nem feltétele, márpedig a felperes elveszítette annak lehetőséget, hogy alacsonyabb áron szerezzék meg az ingatlant.

[18] Nem valós, hogy az ingatlanon volt felépítmények állapotuk miatt szükségszerűen elbontandók voltak, az elsőfokú bíróság összemosta az ingatlan 2019. évi állapotát a 2023. évvel. Hangsúlyozta, hogy amennyiben az ingatlant 2019-ben megszerzi, azt bérbeadás útján tudta volna hasznosítani, a társasházfejlesztés csak későbbi terv volt, nem ez volt az elsődleges célja. Ezen iratellenes megállapítás közvetlenül érinti a felperes elmaradt haszon iránti igényét.

[19] Az elsőfokú bíróság ítélete a II. rendű alperessel szembeni kereset elutasítása körében is megalapozatlan; nem róható a felperes terhére, hogy nem élt jogorvoslattal a II. rendű alperes intézkedéseivel szemben, hiszen az árverési hirdetmény jogorvoslati tájékoztatása nem volt egyértelmű, abból a jogorvoslat lehetősége és módja nem volt felismerhető. Önmagában a végrehajtási kifogás elmulasztása nem zárja ki a jogérvényesítést, mivel az a kár elhárítására nem is lett volna alkalmas. Egyebekben pedig a felperes korábban terjesztett elő végrehajtási kifogást, amelynek helyt adott a járásbíróság. Az elsőfokú bíróság nem vizsgálta, hogy a II. rendű alperes által folytatott eljárás okozati kapcsolatban áll-e a felperest ért kárral, ezzel összefüggésben saját tényállásbéli megállapításait sem vette figyelembe.

[20] Érvelése szerint az elsőfokú bíróság által megítélt perköltség túlzó és aránytalan mértékű, az elsőfokú bíróság nem vizsgálta, hogy az ügyvédi munkadíj arányban áll-e a kifejtett munkával.

[21] Az I. rendű alperes fellebbezési ellenkérelmében kérte a fellebbezés elutasítását (helyesen az elsőfokú ítélet helybenhagyását) és kérte kötelezni a felperest a másodfokú perköltségének megfizetésére. Hangsúlyozta: az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését megalapozó eljárási szabálysértés nem történt; illet a fellebbezés nem is jelöl meg. Részletesen (pontonként) reagált a felperes megváltoztatás iránti fellebbezési kérelmére és hangsúlyozta, hogy amennyiben a Nyíregyházi Járásbíróság a felperes első végrehajtási kifogásának elbírálásakor teljes mélységében ismeri az iratokat, úgy észlelhette volna, hogy a zár alá vétel miatt az ingatlan nem árverezhető. Az árverés kitűzése is szabálytalan volt, az nem eredményezhetett jogszerű árverést, a jogszerűtlen árverés alapján a felperes nem szerezhettek tulajdont; erre is tekintettel a végrehajtási kifogásnak helyt adó döntés nem eredményezheti kártérítési felelősségének megállapítását. A felperes iratellenesen és tévesen támadja az elsőfokú ítélet azon megállapítását, hogy a perbeli ingatlanon lévő felépítmények nem voltak bérbeadásra alkalmasak; a felperes személyes előadása szerint is elsődleges célja a társasházépítés volt. A perben csatolt építési engedély ugyanakkor nem is a felperes nevére szól. A felperes az elmaradt haszon összegét nem is bizonyította, továbbá elmaradt haszonként nem a tervezett nyereség, hanem a tényleges haszonkiesés lehet megítélhető. Az elsőfokú ítélet [99] és [100] bekezdéseiben utal 'tanú neve' tanúvallomásának lényeges elemeire, a felperesi észrevételek pedig nem bírnak jelentőséggel; az árverés feltételeinek fennállását annak kell vizsgálnia, aki azt kitűzi, és az nem az I. rendű alperes volt. Az I. rendű alperes valamennyi végrehajtási anyagot nem vizsgálhatta át pár nap alatt, a megkeresések kiadásával megtette a szükséges intézkedéseket. Az eljárás éppen akkor lett volna

jogszabálysértő, ha az ingatlan tulajdonjogát átruházza a felperesre. A fellebbezés összemosza az egyes végrehajtók eljárását, felelősségét. A felperes bíztatási kárra nem alapította az igényét, ekként nincs jelentősége azon hivatkozásnak, amely szerint ígéretet tett az ingatlan azonos feltételek melletti árverezésére; a felperes ugyanakkor saját döntéséből vett részt a második árverésen, és szerezte meg magasabb árért is az ingatlant. Hangsúlyozta, hogy a rendes jogorvoslat kimerítése a végrehajtási kifogást elbíráló elsőfokú döntés elleni jogorvoslatot is magában foglalja. A perköltségre vonatkozóan pedig kiemelte, hogy a fellebbezés petituma erre vonatkozó kérelmet nem rögzít. Az ügyvédi megbízási díj szabad megállapodás tárgya, amelynek perköltségként való érvényesítésére a Pp. 80. §-a és az Ükr. 2. §-a lehetőséget ad; a felszámított munkadíjra a felperes az elsőfokú eljárásban nem tett észrevételt. A megállapodásban kikötött munkadíjat a bíróság a perköltségről való döntése során csak kivételesen mérsékelheti, ezzel összefüggésben (habár annak megjelölése nélkül) részletezően idézte a Kúria Pf.20.887/2023/6. számú ítéletének indokolását.

[22] A II. rendű alperes a fellebbezési ellenkérelmében kérte az elsőfokú ítélet helybenhagyását és a felperes másodfokú perköltségben való marasztalását. Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a tényállást a bizonyítékok okszerű mérlegelésével, helyesen állapította meg. Kiemelte, hogy az elmaradt haszonnal összefüggésben a felperes és a felperesi jogi képviselő nyilatkozata eltér, amelyet az elsőfokú bíróság megfelelően értékelt. Az ítéleti tényállás nem iratellenes azért, mert nem ismerteti a végrehajtási ügy valamennyi iratát, a felperes által hivatkozott tényállási elemek az ítélet [101] bekezdésében fellelhetők. Az alperesek kártérítési felelőssége nem állapítható meg a Nyírbátori Járásbíróság első, a végrehajtási kifogásnak helyt adó döntése alapján; azt a fellebbezési hivatkozással ellentétben az elsőfokú bíróság figyelembe vette és helytállóan értékelte a bizonyítékok között. A felperes tévesen értékeli 'tanú neve' tanúvallomását. A kár összegét, számítási módját a felperesnek kellett bizonyítania, személyes előadása nem bizonyíték; bizonyítási kötelezettségnek a felperes nem tett eleget. Az elsőfokú bíróság helytálló megállapítása szerint a felperes a jogorvoslatot nem merítette ki; a jogorvoslat csak az abban kifejezetten kifogásolt eljárási cselekmény ellen nyújt jogvédelmet, nem értelmezhető kiterjesztően. A jogorvoslat kimerítésének hiányában kizárt a kereset teljesítése. Emellett utalt arra, hogy a kereset és a fellebbezés sem jelöli meg konkrétan a II. rendű alperes terhére rótt jogellenes cselekményt vagy mulasztást; ilyet nem is bizonyít; a felperes keresetét nem alapította bíztatási kárra sem. Az elsőfokú bíróság által megítélt perköltség nem eltúlzott a per tárgyának értékére és az ügy bonyolultságára tekintettel.

[23] A felperes mindkét alperesi ellenkérelemre tett észrevételt, amelyekben fellebbezését fenntartotta kiemelve, hogy az ellenkérelmek azt nem cáfolják.

[24] A fellebbezést az ítéltábla nem találta alaposnak.

[25] A felperes ugyan másodlagos fellebbezési kérelemként indítványozta az elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra és új határozat hozatalára utasítását, azonban az ítéltáblának a Pp. 383. § (1) bekezdéséből következően elsőként ezt kellett elbírálnia, mivel az ítélet érdemi felülbírálatára csak akkor van lehetőség, ha annak eljárásjogi okból való hatályon kívül helyezése nem szükséges.

[26] A felperes ugyan elkülönült, összefoglalt indokolást nem adott ezen fellebbezési kérelmével összefüggésben, azonban érvelése szerint a tényállás téves megállapításán alapuló döntés (fellebbezés 5. oldal); a bizonyítékok hiányos mérlegelése vagy a mérlegelés teljes elmaradása (fellebbezés 7. oldal); a kártérítés feltételeire vonatkozóan az indokolás hiányossága (fellebbezés 9. oldal) az ítélet hatályon kívül helyezését indokolhatja. A hivatkozás annak tartalma szerint ekként részben az indokolási kötelezettség megsértését [Pp. 346. § (4)-(5) bekezdése] állította, amellyel kapcsolatban az ítéltábla rámutat: az Alkotmánybíróság által kimunkáltak szerint az indokolási kötelezettség

csak azt az elvárás támogatja a bírósággal szemben, hogy a döntés indokolása az ügy érdeme szempontjából releváns kérdésekre terjedjen ki {3169/2019. (VII. 10.) AB határozat [32]; 3159/2018. (V. 16.) AB határozat [31]}; nem következik az indokolási kötelezettségből a felek által felhozott minden észrevétel egyenként való megcáfolási kötelezettsége, különösen nem a szubjektív elvárásaikat is kielégítő mélységű érvrendszer bemutatása {26/2020. (XII. 2.) AB határozat [22]}. A következetes ítélkezési gyakorlat szerint nem jelenti az indokolási kötelezettség megsértését az, ha a bíróság által kifejtett okokkal, indokokkal a jogorvoslatot kezdeményező fél nem ért egyet. Az elsőfokú bíróság a tényállást a per eldöntéséhez szükséges mértékben feltárta, a releváns tényeket rögzítette, ekként eleget tett a Pp. 346. § (4) bekezdésben írtaknak; a végrehajtási kifogást elbíráló végzés indokainak rögzítése a később kifejtettek szerint nem volt szükséges. Az elsőfokú ítélet továbbá kellő mértékben rögzíti az ítélet alapjául szolgáló jogszabályokat és azok szükség szerinti mértékű értelmezését, a megállapított tényekre vonatkozó bizonyítékokat azokkal a körülményekkel együtt, amelyeket a bíróság a bizonyítékok mérlegelésénél irányadónak vett, a tények megállapításának egyéb körülményeit, továbbá azokat az okokat, amelyek miatt a bíróság valamely tényállítást nem talált bizonyítottnak, vagy amelyek miatt a felajánlott bizonyítást mellőzte. A felperes maga is utalt arra, hogy az alperesek kártérítési felelősségének feltételei konjunktívak; amely azt jelenti, hogy bármelyik feltétel hiányában a kártérítési felelősség nem állapítható meg. Ebből következően, ha a kártérítési felelősség egyik feltétele hiányzik, úgy a további konjunktív feltételek vizsgálata nem szükséges (hasonlóképpen PJD2021.28.) és azok értékelésének elmaradása nem okozza az ítélet indokolásának hiányosságát sem. Márpedig az elsőfokú bíróság az I. rendű alperes magatartásának jogellenességéről állást foglalt (elsőfokú ítélet [109] - [111] bekezdései) és habár röviden, de indokát adta annak, hogy az I. rendű alperes jogellenes magatartása és a felperes állított kára közötti okozati összefüggés mely okból nem állapítható meg (a felperes jogszerűen nem szerezhett tulajdont az első árverésen), emellett azt is kifejtette, hogy a kár összege sem bizonyított, ekként indokolási kötelezettségének eleget tett.

[27] A felperes továbbá a bizonyítékok mérlegelésének hiányosságára, bizonyos összefüggésben annak elmaradására hivatkozott; azonban a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság érdemi mérlegelő tevékenységét nem az eljárásjogi, hanem az anyagi jogi felülbírálat körében vizsgálhatja és bírálhatja felül (BDT2023. 4672.). A másodfokú bíróságnak a Pp. 369. § (3) bekezdés a) pontjában meghatározott – anyagi jogi – felülbírálati jogkörébe tartozik a bizonyítás eredménye okszerűtlennek minősítése mellett a tényállás módosítása, kiegészítése. A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság érdemi mérlegelő tevékenységét ezen jogszabályhely alapján a megváltoztatásra (is) irányuló fellebbezési kérelemmel összefüggésben vizsgálhatja és bírálhatja felül.

[28] Az ítéltábla maga sem észlelt a Pp. 370. § (3) bekezdése szerinti eljárást indokoltá tévő lényeges, az ügy érdemi eldöntésére kiható és a másodfokú eljárásban nem orvosolható eljárási szabálysértést, a Pp. 381. §-ában írt feltételek hiányában az elsőfokú ítéletet érdemben bírálta felül. Ezzel összefüggésben megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást a per eldöntéséhez szükséges mértékben feltárta és abból helytálló jogi következtetésre jutott, amelynek indokait is jórészt osztotta az ítéltábla. A fellebbezésre tekintettel rögzíti a következőket.

[29] Kétségtelen, hogy a felperes 2019. március 13. napján előbb arról kapott értesítést, hogy a perbeli ingatlant árverési vevőként megvásárolta, majd arról, hogy az I. rendű alperes az árverést sikertelennek nyilvánította annak szabálytalansága miatt. A két egymásnak ellentmondó értesítés azonban a fellebbezési hivatkozással szemben a felperes jogi és vagyoni helyzetére nem volt kihatással. A felperes által sem vitatottan az árverési előleget az I. rendű alperes visszautalta, az ingatlan teljes árverési vételárát pedig a felperes

nem is fizette meg, a később kifejtettek szerint pedig jogszerűen az ingatlan nem volt árverezhető, ebből következően azt az ezen árverésen kialakult árverési vételáron nem szerezhette meg.

[30] A felperes arra helytállóan hivatkozott, hogy a végrehajtást foganatosító bíróság az I. rendű alperes által készített, az árverés sikertelenségét megállapító jegyzőkönyvet megsemmisítette és felhívta a végrehajtót annak az időpontnak a megjelölésére, amikor a felperes az árverési vételárat megfizetheti és az árverési jegyzőkönyvet aláírhatja. A végzés indokolása szerint az I. rendű alperes által hivatkozott ok – másik árverezni kívánó aktiválásának elmulasztása – a Vht. 155. § (1) bekezdésben írt sikertelenségi okok egyikének sem felelt meg, a sikertelenségi okok hiányában az árverés végén a jóhiszemű felperes tulajdont szerzett. Az elsőfokú bíróság ugyanakkor helytállóan értékelte akként, hogy habár az I. rendű alperes a 100. sorszám alatti jegyzőkönyvet a bíróság jogerős határozata szerint jogszerűen állította ki, ez a felperes által előadott tény- és jogállás mellett a kártérítési felelősségét nem alapozza meg. Ezzel összefüggésben rámutat az ítéltábla, hogy a Vht. árverés időpontjában hatályos 155. § (1) bekezdése nem tartalmazott d) pontot; az árverés sikertelensége ekkor csak azon okból volt megállapítható, ha nem tettek vételi ajánlatot, vagy a felajánlott vételár nem érte el az ingatlan becsértékének felét, vagy lakóingatlan esetében a 147. § (3) bekezdésében foglalt feltételek fennállása esetén a becsérték összegét, illetve annak 70%-át; vagy az árverési vevő az árverési jegyzőkönyvet nem írta alá; vagy az árverési vevő nem fizette be vagy nem utalta át a teljes vételárat az árveréstől számított 15 napon belül, illetőleg a végrehajtó által a vételár megfizetésére adott határidőn belül. Csak a 2021. évi LI. törvény 9. §-ával bővítette ki a jogalkotó a sikertelen árverések eseteit azzal, hogy az árverés abban az esetben is sikertelen, ha az árverés nem szabályszerűen került kitűzésre; téves ezért azon értelmezés, hogy a végrehajtást foganatosító bíróság döntése bármilyen módon állást foglalt volna az árverés kitűzésének szabályszerűségéről. Az árverés kitűzésével szemben jogorvoslat, végrehajtási kifogás nem is érkezett, ekként azt a végrehajtást foganatosító bíróság ekkor nem is vizsgálhatta. A Vht. 9. § (4) bekezdése szerint irányadó Pp. 360. § (1) bekezdés alapján az nem tehető vitássá, hogy a 100. sorszám alatti jegyzőkönyvben az I. rendű alperes a Vht. 155. § (1) bekezdésébe ütközően állapította meg a végrehajtás sikertelenségét, azonban ezen jogellenes magatartása és a felperes állított kára között okozati összefüggés nem áll fenn, hiszen abból, hogy a Vht. 155. § (1) bekezdés a)-c) pontjaiban írtak egyike sem állapítható meg, nem következik, hogy az eljáró végrehajtónak az árverés jogszabályoknak való megfelelését egyéb okból ne kellett volna vizsgálnia. A felperesi állásponttal szemben ezért önmagában a 100. sorszám alatti jegyzőkönyvet megsemmisítő határozatból – figyelemmel arra is, hogy a végrehajtást foganatosító bíróság kizárólag a kifogással támadott jegyzőkönyvet (ekként nem az árverés kitűzéséről való rendelkezést, vagy az árverés megszüntetésével kapcsolatos mulasztást) vizsgálhatta a kifogásban előadott indokok alapján – nem következik a felperes feltétlen tulajdonszerzése, vagy jelen kártérítési igényének megalapozottsága.

[31] A felperes maga sem tette vitássá, hogy a perbeli ingatlan 2018. július 1. napjától a bejegyzett zár alá vételre tekintettel a Vht. 139. § (5) és (7) bekezdései alapján nem volt elárverezhető. Az I. rendű alperes ezért akkor járt volna el jogszabályszerűen, ha a kirendelését követően intézkedik a folyamatos árverési hirdetmény visszavonása iránt. Megjegyzi az ítéltábla, hogy az ezzel kapcsolatos jogellenes magatartást az I. fokú bíróság az ítélet [110] bekezdésben lényegében megállapította, amelyet fellebbezés nem támadott. Szintén az I. rendű alperes jogellenes mulasztásaként állapította meg, hogy csak a 100. sorszámú jegyzőkönyv megsemmisítését követően intézkedett a zár alá vétellel kapcsolatos adatszolgáltatás érdekében (ítélet [111] bekezdés), amelyet fellebbezés szintén nem ért, ekként az az ítéltábla számára is irányadó. Az elsőfokú ítélet fellebbezéssel nem támadott, de az ítéltábla által is osztott megállapításából következően az I. rendű alperes akkor járt

volna el jogszerűen, ha a kirendelését követően észleli a folyamatos árverésben szereplő ingatlanra bejegyzett zár alá vételt és intézkedik az azt elrendelő bíróság adatközlés érdekében való megkereséséről, majd a jogszabályváltozásra tekintettel megszünteti a perbeli ingatlan folyamatos árverését. Az I. rendű alperes ennek megfelelő, jogszerű eljárása esetében ugyanakkor a felperes nem is tehetett volna vételi ajánlatot az ingatlanra és azt az árverésen ezen időpontban és feltételekkel nem szerezhette meg; ebből következik az elsőfokú bíróság azon helytálló jogi következtetése, hogy az I. rendű alperes jogellenes magatartása és a felperes állított kára között nincs okozati összefüggés. (A fellebbezés ezzel összefüggésben ellentmondásos: egyrészt hangsúlyozza, hogy a kártérítési felelősségnek nem feltétele a tulajdonszerzésének elmaradása; másrészt hivatkozik arra, hogy amennyiben 2019-ben jogszerűen folytatja le az I. rendű alperes az árverést, az akkor elért alacsonyabb áron juthatott volna az ingatlanhoz). A már kifejtettek szerint azonban a hatályos jogszabályok alapján a 2019. évben már a perbeli ingatlan jogszerűen nem volt árverezhető, nem állt fenn tehát annak reális lehetősége, hogy a felperes azon az árverésen jogszerűen szerezzon tulajdont. A felperes csak akkor szerezhette volna tulajdont a perbeli ingatlanon, ha az I. rendű alperes az akkor már a Vht. tételes rendelkezésébe ütköző árverés alapján adja az ingatlant a tulajdonába; márpedig a Ptk. 6:549. § (2) bekezdése körében is irányadó Ptk. 6:519. § (1) bekezdése alapján jogellenes magatartás elmulasztása (azaz a jogszerű magatartás) nem lehet kártérítés alapja.

[32] A felperes érvelése szerint az elsőfokú bíróság nem értékelte, miszerint az I. rendű alperes arra tett ígéretet, hogy az ingatlant azonos feltételek mellett fogja árverezni, amely az okozati összefüggés vizsgálata során bír jelentőséggel. Ezzel összefüggésben elsődlegesen azt hangsúlyozza az ítéltábla, hogy a felperes az elsőfokú bíróság kifejezett kérdésére akként nyilatkozott, hogy keresetét nem biztatási kárra (Ptk. 6:587. §) alapítja. Másrészt a Vht. 147. § rendelkezik az ingatlan kikiáltási árának összegéről (amely a becsértékkal azonos), míg a Vht. 140. §-a rendelkezik a becsérték megállapításának szabályairól. Az ingatlan árverése során a végrehajtó ezen törvényi rendelkezések alapján köteles eljárni, a felperes által idézett nyilatkozata csak ezen rendelkezésekkel összefüggésben, azokra is figyelemmel értékelhető. Az ítéltábla továbbá hangsúlyozza, hogy még az árverés azonos feltételekkel történő megismétlése sem biztosította volna, hogy a felperes ugyanazon árverési vételáron tudja megszerezni az ingatlant (így más árverési vevő is jelentkezhetett, és tényleges licit is kialakulhatott volna), ekként az I. rendű alperes idézett nyilatkozata és a felperes állított kára közötti okozati összefüggés szintén nem áll fenn.

[33] A fellebbezésre és fellebbezési ellenkérelemre tekintettel rögzíti az ítéltábla, hogy a felróhatóság körében lett volna vizsgálható, hogy az I. rendű alperestől elvárható volt-e az eltelt időben és az átvett ügyek számára tekintettel annak észlelése, hogy a perbeli ingatlan árverése a Vht. 139. § (5) és (7) bekezdéseibe ütközik; ennek keretében lehetett volna jelentősége 'tanú neve' tanúvallomásának is. A felróhatóság hiánya a kártérítési felelősség alóli mentesüléshez vezet; a polgári jogi kártérítési felelősség általános konjunktív elemének (jogellenesség, kár és a kettő közötti okozati összefüggés) együttes megléte esetén eredményezheti a károkozó mentesülését. Mivel a kártérítési felelősség konjunktív elemeinek egyike (az okozati összefüggés hiánya) a kifejtettek szerint nem állt fenn, a felróhatóság vizsgálata nem volt szükséges, ekként nem okozza az elsőfokú ítélet hiányát, ha nem tért ki 'tanú neve' tanú vallomásának értékelésére (a felperesi jogi képviselő ezzel összefüggő észrevételei pedig nem minősülnek bizonyítéknak).

[34] Az I. rendű alperes kártérítési felelőssége konjunktív felételei közül az okozati összefüggés a kifejtettek szerint nem állapítható meg; ezért nincs jelentősége a kártérítési felelősség egyéb jogszabályi feltételeinek; azok érdemi vizsgálatát az elsőfokú bíróság jogszabálysértés nélkül mellőzte. Nem volt szükség ezért a felperes által érvényesített egyes

kárelemek vizsgálatára sem; amelyet az ítéltábla is mellőzött, ideértve a fellebbezés és a fellebbezési ellenkérelmek ezzel összefüggő jogi érvelésének értékelését is. Az elsőfokú bíróság ugyanakkor az elmaradt haszon vonatkozásában állást foglalt, amellyel összefüggésben az ítéltábla annyiban egyetértett a fellebbezésben foglaltakkal, hogy az elsőfokú bíróság nem folytatott le részletes bizonyítást a perbeli ingatlan 2019. márciusi állapotára, így kétséget kizáróan nem állapítható meg, hogy az azon lévő felépítmények már ekkor is romos, elhanyagolt állapotban voltak. Az elsőfokú ítélet indokolásának erre vonatkozó [115] bekezdését ezért mellőzni rendeli. Ennek azonban a már kifejtettekre tekintettel a per érdemi eldöntésére nem volt kihatása.

[35] Az elsőfokú bíróság jogszabálysértés nélkül utasította el a felperes II. rendű alperessel szembeni keresetét a Ptk. 6:549. § (2) bekezdése szerinti előfeltétel hiányában. Ezzel összefüggésben szükséges rögzíteni, hogy a végrehajtó kártérítési felelőssége nem általában a végrehajtás szabálytalanságára, hanem az egyes végrehajtási cselekményei jogellenességére alapítható (EBH2008. 1878) A károsultnak ezért a kár okaként megjelölt intézkedés tekintetében kell a kár elhárításához szükséges jogorvoslati lehetőségét kimerítenie (BDT2018. 3853), amely jogorvoslat a végrehajtó intézkedésével vagy mulasztásával szemben a Vht. 217. §-a szerinti végrehajtási kifogás. A felperes maga sem vitatta, hogy a II. rendű alperes által kibocsátott ingatlan-árverési hirdetménnyel vagy árverési jegyzőkönyvvel szemben nem élt végrehajtási kifogással. Megalapozatlanul állította, hogy az ingatlan-árverési hirdetményben a II. rendű alperes nem tett eleget a tájékoztatási kötelezettségének. A Pp. 346. § (3) bekezdéséből következően, figyelemmel a végrehajtás mint nemperes eljárás sajátosságaira, a jogorvoslatról való tájékoztatásnak a jogorvoslat típusát kell megjelölnie; és hogy azt hol és mennyi idő alatt lehet benyújtani. Az árverési hirdetmény ennek megfelel: a 3. oldalán dőlt betűvel kiemelve szerepel a tájékoztatás arról, hogy az intézkedéssel szemben végrehajtási kifogás terjeszthető el, rögzíti a benyújtás határidejét és azt is, hogy azt hol kell előterjeszteni. A jogorvoslatról való tájékoztatásnak nem kell részletesen kitérnie arra, hogy ki jogosult végrehajtási kifogást benyújtani, az egyébként a tájékoztatásban megjelölt jogszabályhelyben szerepel. Nem teszi a jogorvoslati tájékoztatást hiányossá, ha a jogszabályban meghatározott „egyéb érdekelt” értelmezése a jogalkalmazó feladata.

[36] Az ítéltábla továbbá utal arra, hogy a felperes által felhívott mindkét eseti döntés (PJD2019.8 és PJD2019.16) éppen azt fejtette ki, hogy a végrehajtó konkrét intézkedésének/mulasztásának jogellenessége miatt végrehajtási kifogásnak volt helye és annak hiányában a kártérítési kereset előfeltétele hiányzott. Emellett hangsúlyozza az ítéltábla, hogy a felperes konkrétan a II. rendű alperes jogellenes magatartását nem jelölte meg, a konkrét jogellenes magatartás meghatározása hiányában pedig lényegében nem vizsgálható, hogy annak orvoslására a végrehajtási kifogás alkalmas-e. A felperesi tény- és jogelőadásra tekintettel az rögzíthető, hogy amennyiben a felperes azt sérelmezte, hogy új árverést tűzött ki a II. rendű alperes (nem a korábbi árverés szerint rendelkezett az ingatlan felperesi tulajdonba adásáról) vagy az árverési feltételeket sérelmezte (így akár azt, hogy az I. rendű alperes nyilatkozatával szemben nem a korábbi feltételeket, kikiáltási árat rögzítette), úgy az az ingatlan-árverési hirdetménnyel szembeni végrehajtási kifogással volt érvényesíthető; amennyiben a kérelem megalapozott, úgy az árverést a Vht. 217/A. § (4) bekezdése alapján a bíróság megsemmisíthette volna. Amennyiben a felperes álláspontja az, hogy a II. rendű alperes az árverést kizárólag a bíróság által megállapított becsértéken folytathatta le és nem kötötte az I. rendű alperes nyilatkozata, ezért a kifogása nem vezethetett eredményre, akkor a II. rendű alperes jogellenes magatartása mint a kártérítés alapfeltétele hiányzik; amely szintén a II. rendű alperessel szembeni kereset elutasítását alapozza meg.

[37] A rendes jogorvoslat kimerítése a kártérítési kereset Ptk. 6:549. § (2) bekezdése szerinti előfeltétele, annak hiányában a kártérítés feltételeit az elsőfokú bíróság

nem volt köteles vizsgálni. Ennek rögzítése mellett a fellebbezésre tekintettel hangsúlyozza az ítéltábla, hogy az I. rendű alperes a 123. sorszám alatti jegyzőkönyvében azt állapította meg a 2019. március 8-án lezárt árverés esetén, hogy az árverés feltételei nem álltak fenn, új árverés kitűzése szükséges; amely intézkedéssel szembeni végrehajtási kifogást a foganatosító bíróság elutasította. Ezen árverés ezzel lezárt, a II. rendű alperes által kitűzött árverés nem ennek folytatása, hanem ugyanazon végrehajtási eljáráson belüli új, különálló végrehajtási intézkedés. Nincs ezért jelentősége annak, hogy az elsőfokú bíróság tényállásként rögzítette, hogy a II. rendű alperes helyettes végrehajtóként járt el, ingatlan-árverési hirdetményt adott ki, az ingatlan a zár alá vétel feloldását követően 29 200 000 forint becsértéken került értékesítésre (fellebbezés 15-16. oldal), mivel ez a II. rendű alperes kártérítési felelősségét önmagában nem alapozza meg. Hasonlóképpen nincs jelentősége annak sem – és az a kártérítési kereset előfeltételének teljesítéseként sem vehető figyelembe – ha a végrehajtás korábbi szakaszában, más intézkedéssel szemben a felperes nyújtott be végrehajtási kifogást.

[38] Az elsőfokú bíróság perköltségre vonatkozó rendelkezésével összefüggésben a felperes fellebbezési kérelmet [Pp. 371. § (1) bekezdés b) pontja] nem terjesztett elő, amely a Pp. 370. § (1) bekezdése szerint akadályát képezte az elsőfokú ítélet perköltségre vonatkozó rendelkezése felülbírálatának. Ezért csupán megjegyzi az ítéltábla, hogy az elsőfokú bíróság az alperesek perköltségét maga is mérsékelte az Ükr. 3. § (6) bekezdése alapján; az ítéltábla annak további leszállítását nem találta indokoltnak. A felperes fellebbezése egyébként a kért mérséklésnek sem a mértékét, sem annak konkrét indokát nem tartalmazta, csupán általánosságban utalt annak eltúlzott voltára, amely szintén akadályozta annak érdemi elbírálását.

[39] Az ítéltábla mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság ítéletét a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[40] A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján köteles megtéríteni az alperesek másodfokú eljárással felmerült költségét. Az I. rendű alperes másod-fokú perköltséggént az Ükr. 2. § (1) bekezdés b) pontja szerint 900 000 forint + tárgyalásonként 65 000 forint és beadványonként 90 000 forint munkadíjat számított fel, emellett kérte 380 km után kilométerenként 15 forint és üzemanyag fogyasztás + autópályamatrix költségének megtérítését. Az elsőfokú eljárásban csatolt megbízási szerződésben a munkadíjat a felek a felszámítottak megfelelően határozták meg. A fellebbezés előterjesztésének időpontjára (a másodfokú eljárás megindulása) az ügyvédi munkadíjra a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi és kamarai jogtanácsosi költségről szóló 17/2024 (XII.9.) IM rendelet volt irányadó (a továbbiakban: új Ükr.) amelynek 2. § (1) bekezdése a korábbival lényegében azonos rendelkezést rögzít. A felperes a felszámított ügyvédi munkadíj mérséklését nem indítványozta, ezért az új Ükr. 4. § (1) bekezdése alapján arra nem volt lehetőség; az ítéltábla a felszámított munkadíj megfizetésére kötelezte a felperest. Az I. rendű alperes ugyanakkor a felszámított útiköltség vonatkozásában nem tett eleget a Pp. 81. § (2) bekezdésében foglaltaknak (nem igazolta a költség felmerülését és összegét sem, utóbbit részben meg sem jelölte; hiszen nem ismert, hogy a másodfokú tárgyalásra miként érkezett), ezért ennek megfizetésére az ítéltábla nem kötelezte a felperest.

[41] A II. rendű alperes szintén az Ükr. 2. § (1) bekezdése szerint számította fel a másodfokú perköltségét, amelyet a már kifejtettek szerint az ítéltábla az új Ükr. tartalmilag azonos rendelkezései alapján tekintett alaposnak. A felperes ilyen irányú kérelme hiányában ennek mérséklésére sem volt lehetőség.

[42] A sikertelenül fellebbező felperes a másodfokú eljárással felmerült költségét (ekként a megfizetett illeték összegét is) a Pp. 83. § (5) bekezdése szerint maga köteles viselni.

Debrecen, 2026. július 2.

Dr. Pribula László s.k. a tanács elnöke, Dr. Gárdosi Judit s.k. előadó bíró, Dr. Árok Krisztián s.k. bíró